

ဒီလိုပဲ... ဒီလိုပဲ... ဒီလိုပဲ...

ကလေးတို့ရဲ့
ပုံပြင်မိုးရေ
ပျော်ပျော်ချိုးရအောင်
ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)



မာတိကာ

၁။ ခြင်္သေ့နဲ့ ကြွက်ငယ်လေး	၁
၂။ ရစ်ချတ်ဘုရင်နဲ့ စောင်းသမား	၆
၃။ လယ်သမား ၁၀ ယောက်	၁၀
၄။ သဘောကောင်းတဲ့ ဓားပြ	၁၃
၅။ ဒိုင်ယာနာ ဇာတ်လမ်း	၁၆
၆။ ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့	၂၃
၇။ ငှက်တောင် သုံးတောင်	၃၂
၈။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ရေတွင်းတူးကြပြီ	၃၉
၉။ ညီအစ်ကို ဆယ့်နှစ်ယောက်	၄၆
၁၀။ အစစ်အမှန်ဘုရားဖူးခြင်း	၅၉
၁၁။ ရွှေငန်း	၇၁
၁၂။ လူညွှက်ကလေး ဟုပ်	၈၀
၁၃။ နတ်သူငယ်လေးများနဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမား	၉၂
၁၄။ ကဗျာသမားလေးနဲ့ အလှစိုက်ပန်းဖြူပင်	၉၇
၁၅။ ခိုအိုင်းနဲ့ပျောက်သွားတဲ့ သူမဖိနပ်	၁၀၅

၁၆။ ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ မင်းသမီးလေး	၁၁၃
၁၇။ ဝေလနိုင်ငံ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်	၁၂၂
၁၈။ မစ္စတဲတိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်း	၁၂၆
၁၉။ အိုင်ယာလန် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်	၁၃၂
၂၀။ ပန်ဒိုရာရဲ့ သေတ္တာ	၁၃၆
၂၁။ အိုင်အိုနာကျွန်း	၁၄၂
၂၂။ ပြင်သစ်ဇာတ်လမ်း	၁၄၅
၂၃။ ငန်းကျောင်းသူလေး	၁၅၁
၂၄။ ဂျပန်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်	၁၆၂
၂၅။ ဘုရင်မကောင်းတစ်ပါးရဲ့ ဇာတ်လမ်းများ	၁၆၅
၂၆။ စပိန်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်	၁၆၉



ဘာသာပြန်သူရဲအမှာ

ယခု စာအုပ်ပါ ပုံပြင်အများစုကို The Tales The Letters Tell ရုပ်စုံ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲမှ ထုတ်နုတ်ပြန်ဆိုထားပါတယ်။ ဒီမူရင်းပုံပြင် စာအုပ်ငယ်လေးဟာ ကလေးများအတွက် ရည်စူးထုတ်ထားတဲ့ပုံပြင်စာအုပ်ပါ။ အတွဲတော်တော်များများ ထုတ်ဝေခဲ့ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ ယခု ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ အတွဲ (၁) ပဲ ရှိပါတယ်။

ပုံပြင်တိုင်းနဲ့ တွဲဖက်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ပုံလေးတွေကလည်း ကလေးကြိုက်တွေပါပဲ။ ဇာတ်ကောင်လေးတွေရဲ့ပုံကလည်း ကလေးပုံလေးတွေပါပဲ။ ကလေးသဘာဝ၊ ကလေးအကြိုက်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ပုံကလေးတွေပါပဲ။ ဒါကြောင့် မူရင်းစာအုပ်ပြုစုသူရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မပျက်ရလေအောင် ပုံပြင်တိုင်းအတွက် သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံအားလုံးကို မူလစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ယှဉ်တွဲဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီပုံပြင်စာအုပ်ကလေးထဲမှာက ပုံပြင်ပေါင်း ၂၀ ကျော်လောက်သာပါတာမို့ ပုံပြင် ၃၀ ပြည့်အောင် ဒီပုံပြင်စာအုပ် ပါ ပုံပြင်များနဲ့ သဘောသဘာဝချင်းတူညီတဲ့ ပုံပြင် ၄-၅-၆ ပုဒ်ကို တခြားသောပုံပြင်စာအုပ်တွေထဲကပဲ ရွေးထုတ်ဘာသာပြန် ပြီး ဖြည့်စွက်လိုက်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေ တကယ်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖတ်ချင်ကြမယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ‘ကလေးပုံပြင်စစ်စစ်’ ကလေးတွေကို ဘာသာပြန်တင်ပြခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အထူးပဲ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိပါတယ်။

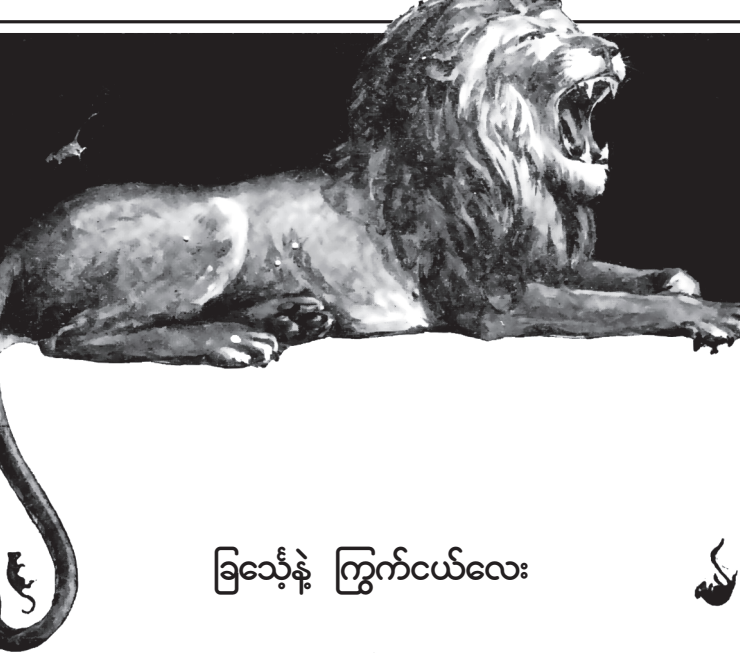
အားလုံးကို ထာဝရ ကျေးဇူးတင်လျက် . . .

လေးစားကြည်နူးမှုဖြင့်

ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)

၁-၄-၂၀၁၇





ခြင်္သေ့နဲ့ ကြွက်ငယ်လေး

ဆာလောင်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် တောနက်ကြီးထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးအိပ်ပျော်နေတာကို ကြွက်ငယ်လေးတွေက မြင်သွားတော့ ခြင်္သေ့ကြီးကျောပေါ်တက်၊ တူတူပုန်းတမ်းကစားကြရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလိုက်ကြတယ်လေ။ တွေးမိတာနဲ့ ချက်ချင်းကစားကြတော့တာပဲကွဲ့။ ကြွက်ငယ်လေးတချို့က ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ထူထပ်တဲ့လည်ဆံမွေးတွေကြားထဲ ဝင်ပုန်းကြတယ်။ ကြွက်ငယ်လေးတစ်ကောင်ကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ အမြီးအောက် ဝင်ပုန်းတယ်။ အမယ် ... ကြွက်မကလေးတစ်ကောင်ကဆိုရင် ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ လက်ဖဝါးကြီးအောက်တောင် ဝင်ပုန်းလိုက်သေးရဲ့။ ဒီလို တူတူပုန်းတမ်းကစားရတော့ အကောင်းဆုံးကစားနည်းပဲလို့ ထင်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

ဒီလို ထင်လိုက်ချိန်မှာပဲ မမျှော်လင့်ပဲ ခြင်္သေ့ကြီးအိပ်ရာက နိုးလာပါရော။ နိုးလာတော့ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆန့်၊ ကြွက်ကလေးတွေကို တအံ့တသြမြင်လိုက်ရ၊ ကြွက်ကလေးတွေလန့် ဖျပ်ပြီး ဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးကြပေါ့။ ပြေးလိုက်ကြတာ ပြေးလိုက်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကြွက်မကလေးတစ်ကောင်ကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ လက်ဖဝါးအောက်မှာ ပုန်းတာလေ။ ဒီတော့ ဘယ်ပြေးလို့ လွတ်ပါတော့မှာလဲ။ လက်ဝါးကြီးနဲ့ အုပ်ထားလိုက် ပြီမဟုတ်လား။

အတော်ပဲ၊ ခြင်္သေ့ကြီးကလည်း အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ဗိုက်ဆာနေတာ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့လက်ဝါးအောက် ရောက်လာတဲ့ ကြွက်မကလေးကို ဒေါသထွက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကြွက်မငယ်လေးကို စားဖို့စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့။ သူ့အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီဖြစ်လို့ သူထင်သလို လုပ်နိုင်ပြီမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကြွက်မငယ်လေးက လက်ဖဝါးလေးကို မြှောက်၊ ခြင်္သေ့ကြီးမျက်နှာကို အသနားခံနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး “အိုအရှင်၊ ကျွန်မကို မစားပါနဲ့၊ ကျွန်မကို စားလို့ ဘယ်လိုမှ အရှင်ဗိုက်ပြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ။ တစ်နေ့ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်။ တကယ်ပြောတာပါ” လို့ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် တောင်းပန်ရှာတယ်။

လက်တစ်ဆုပ်စာတောင်မရှိတဲ့ ကြွက်မကလေးက “ကူညီပါ့မယ်” ပြောလာတော့ ခြင်္သေ့ကြီး ဟားတိုက်ရယ်တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်ဝါးကြီးကို ကြွလှိုက်ပြီး ကြွက်မကလေးကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ကြွက်မလေး ချက်ချင်းပြေးထွက်

သွားတာပေါ့။

ဒီလိုဖြစ်ပြီး အတော်ကြာသွားတဲ့အထိ ဒီကြွက်မကလေးဟာ ကစားမြဲကစားနေတာပဲ။ တစ်နေ့ သူကစားနေတုန်း ဟိန်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ကြွက်မလေးက “ဟဲ့ .. ငါ ဒီအသံကို သိတယ်။ ငါ့ မိတ်ဆွေကြီးအသံပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မြန်မြန်သွားကြည့်မှ ကောင်းမယ်” လို့ စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။

အဲ့ဒါသေ့ကြီးနား ရောက်လာတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ကို တစ်ခါက လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒါသေ့ကြီးလေ။ ခု ... နာနာကျင်ကျင် ခံစားရင်း လဲနေလေရဲ့။ ကြွက်မငယ်လေးက သူ့နားသွားပြီး အသံသေးလေးနဲ့ မေးလိုက်တော့ သူ့အသံလေးဟာ ဒါသေ့ကြီး ဟိန်းသံအောက်မှာ ပျောက်သွားပါရော။ ဒါနဲ့ ကြွက်မလေးက နားရွက်နားအထိ တက်သွားပြီး “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဒါသေ့ကြီးက “ဟ .. ငါ့ကို ကြိုးတွေနဲ့ တုတ်ထားတာ နင် မမြင်ဘူးလား” လို့ ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောလိုက်တယ်လေ။

“အို ... သိပ်ဆိုးပါလား။ ကျွန်မ ကြိုးစားကူညီပေးပါ့မယ်ရှင်”

ဒီတော့ ဒါသေ့ကြီးက ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်ပြီး “အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာဟာ...” လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ဒါသေ့ကြီးပါးစပ်ပိတ်သွားမှ ကြွက်မလေးက ... “ဒီမှာ ဒါသေ့ကြီး ဟိန်းတာ ဟောက်တာတွေကိုသာ ရပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို လွှတ်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

ဒါတောင် ခြင်္သေ့ကြီးက တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ပြီး “နင့် လို လက်တောက်လောက် ကြွက်မက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်မှာလဲဟ” လို့ ပြန်ပက်လိုက်သေးတယ်လေ။

ဒီတော့ ကြွက်မလေးက “ကြိုးတွေကိုမှ ကိုက်မဖြတ်နိုင် ရင် ဟောဒီ ကျွန်မရဲ့ ချွန်ထက်တဲ့သွားသေးသေးလေးတွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကြွက်မလေးဟာ သွားလေး တွေနဲ့ ကြိုးတွေကို ကိုက်ဖြတ်တော့တာပဲ။

ကြိုးတွေ ပြတ်သွားတော့ ခြင်္သေ့ကြီးက ... “နေပါဦးဟ၊ ဘာကြောင့် နင်က ခုလောက် သနားကြင်နာစိတ်တွေ ယိုဖိတ် နေတာလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်လေ။ ဒီတော့ ကြွက်မလေးက - “ဪ ... ရှင် ကျွန်မကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ မမှတ်မိဘူး လား။ တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မလည်း အလားတူ ကူညီမှုမျိုးကိုပေးပါ့ မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကျွန်မ အခု ကတိပေးတဲ့အတိုင်း လုပ် လိုက်တာပါပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” လို့ ခြင်္သေ့ကြီး အမှတ်ရ မိအောင် ပြန်ပြောပြလိုက်တာပေါ့။

The Lion and the Mouse

* * *

ဒီပုံပြင်ကို ရေးခဲ့သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၅၀၀ လောက် က ပေါ်ထွန်းခဲ့သူပါ။ သူ့နာမည်က အီဆွပ် AESOP တဲ့။ သူ ရေးခဲ့တဲ့ ပုံပြင်များ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို ခုထိ လူတိုင်းဖတ်နေကြတုန်းပဲ။ တကယ်တော့ သူဟာ တစ်ချိန်

က ကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့ပုံပြင်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်လွန်းလို့ သူ့သခင်က လွှတ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ သူ့ကို ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးကတောင် သူ့နန်းတော်မှာ ခေါ်ထား ပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ပုံပြင်တွေ ပြောပြ နိုင်အောင်ပေါ့။ သူသေဆုံးသွားတော့ အေသင်သူ အေသင်သား တွေက အေသင်မှာလုပ်တဲ့ သူ့ရုပ်တုတစ်ခုကို စိုက်ထူလိုက်ကြ တယ်။



ရစ်ချတ်ဘုရင်နဲ့ စောင်းသမား

စစ်ပွဲကြီးဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာ ကလေးတွေကတောင် ဟိုး... အဝေးနိုင်ငံတွေ အကြောင်းသိနေကြတယ်။ နိုင်ငံတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုပါ သိနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကလေးလေးတွေရဲ့ အဖေတွေ၊ ညီလေးတွေ၊ အစ်ကိုတွေက အဲဒီဝေးလံတဲ့ နေရာမှာ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာကိုး။

အဲ ... စစ်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကတော့ ပါလက်စတိုင်းပဲလေ။ ထိုတပ်တွေရဲ့ စစ်သားတွေက ကောက်ကျစ်တဲ့ တူရကီတွေကိုမြင့်မြတ်မြေလို့ခေါ်တဲ့ ဂျော်ဒန်မြစ် အနောက်ဘက်ဒေသ Holy Land ကပါ တိုက်ထုတ်နေကြတာကိုး။ အဲဒီမြင့်မြတ်မြေမှာ ခရစ်တော်နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားတယ်။

ဟိုး ... ရှေးရှေးတုန်းကလည်း ဘာသာရေးစစ်ပွဲတွေ The Crusades ရှိခဲ့တာပါပဲ။ မြင့်မြတ်မြေအတွက် ဘုရင်တွေ၊ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ ရဲရင့်တဲ့လူတွေ၊ အို ... ကလေးတွေတောင် စစ်တိုက်

ထွက်ကြတယ်။

အဲဒီလို ဘာသာရေးအတွက် စစ်တိုက်ထွက်ကြသူတွေ ထဲက တစ်ယောက်ကတော့ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် ဘုရင်ပါပဲ။ သူက ရဲရင့်လွန်း၊ သန်မာလွန်းလို့ အများက ခြင်္သေ့နှလုံးသား ရစ်ချတ် Richard of the Lion Hearted လို့ တင်စားခေါ်ခဲ့ ကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ရဲရင့်တယ် ပေါ့။ သူက ကဗျာစာဆိုလည်းဖြစ်တယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ကဗျာ တွေ အများကြီးရေးစပ်ခဲ့တာပေါ့။

ရစ်ချတ်ဟာ လိမ္မာကျွမ်းကျင် တယ်။ ရဲရင့်တယ်။ သူက တခြားဘုရင် အချို့ကိုတောင် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူစိတ်ဆိုး အောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးက သူ့ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ချလိုက်တာပဲပေါ့။

ရစ်ချတ်ဘုရင် နန်းတော်ထဲမှာ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ စောင်းသမားတစ် ယောက်ရှိတယ်လေ။ နာမည်က ဘလွန်ဒဲ တဲ့။ သူ့ကို ဘုရင်က သိပ်ကြင်နာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘလွန်ဒဲကလည်း ဘုရင်ကို သိပ်ချစ်တာပဲပေါ့။

အဲ ... ရစ်ချတ်စစ်တိုက်ရာ မြင့် မြတ်မြေက ပြန်မလာတော့ ဘလွန်ဒဲသိပ်ကို ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ် ရှာတယ်။



သူ့ဘုရင်ပြန်လာနိုး၊ ပြန်လာနိုးနဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေခဲ့တယ်။ မျှော်ပေမဲ့ ပြန်မလာလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ ကောက်ကျစ်တဲ့ သူ့ညီတော် မင်းသားရွှန် သူ့အစ်ကိုကို လုံးဝ လိုက်မရှာဘူး။ ငါ့အစ်ကို ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်လို့လည်း လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး။

ဒါကြောင့် ဘလွန်ဒဲက သူ့သခင်ကို လိုက်ရှာဖို့၊ ရှာတွေ့ရင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တာပဲပေါ့။ ဒီအဆုံးအဖြတ်နဲ့ သူ့စောင်းကိုပိုက်ပြီး ပင်လယ်ကိုဖြတ် ရွက်လွှင့်ခဲ့တယ်။ သူဟာ တစ်ပြည်ဝင် တစ်ပြည်ထွက် ရစ်ချတ်ဘုရင်ကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး မည်းမှောင်နေတဲ့ တောတစ်တောရဲ့ အစွန်အဖျားနေရာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ သစ်တောနားမှာ မီးခိုးရောင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလည်းရှိတယ်။ သူက အစောင့်တွေကို တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အစောင့်တွေက သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်လေ။ သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်ချိန်က မှောင်နေပြီ သူလည်း သိပ်မော သိပ်ဆာနေပါပြီ။

ဒါနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးဖို့၊ အားတင်းထားနိုင်ဖို့ သူ့ရဲ့စောင်းကိုပိုက်ပြီး တေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလိုက်တော့တာပဲ။ သူညည်းလိုက်တဲ့တေးက သူနဲ့ ရစ်ချတ်တွဲရေးခဲ့တဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ပေါ့။

သူ အဲဒီလို ဆိုညည်းလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ။ သူဆိုတဲ့ သီချင်းကို လိုက်ဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ သီချင်းသံပေါ်ထွက်လာတာကတော့ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးကပဲ။ ဒီတေးသံကိုလည်း ဘလွန်ဒဲ ကြားလိုက်ရော သူနှလုံး

ခုန်တာတောင် ရပ်သွားသလို
ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဘာကြောင့်
လည်းဆိုတော့ သူချစ်တဲ့
ဘုရင်ရစ်ချတ်ရဲ့ အသံဖြစ်နေ
လို့ပဲပေါ့။

ဘလွန်ဒဲက နောက်
တစ်ပုဒ် ထပ်ဆိုလိုက်ပြန်
တယ်။ အဲဒီတေးက သူ့အင်္ဂလန်
ပြန်ပြီး သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာကို သူ့မိတ်ဆွေတွေ
သိအောင်လုပ်မယ့်အကြောင်း
ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ တေးပဲ။

သူ့တေးသီချင်းထဲမှာ ကတိပြုထားတဲ့အတိုင်း သူလုပ်ခဲ့
တယ်။ ဒါ ... သူ့သခင်အသက်ကို သူ ကယ်တင်လိုက်တာပါပဲ။



King Richard And the Harper



လယ်သမား ၁၀ ယောက်

ဟိုး ... ရှေးအခါက လယ်သမား ၁၀ ယောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့ သူတို့အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ခရီးသွားနေခိုက် မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်လာတော့ သူတို့ အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ မိုးခိုဖို့ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးကြိုးပစ်သံက သူတို့နဲ့နီးသည်ထက် ပိုနီးနီးလာသလိုပဲ။ လေကလည်း အရမ်းကို တိုက်နေလေတော့ လေတွေ သွက်သွက်ခါလှုပ်ယမ်းနေပုံကိုတောင် မြင်နေရတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ လျှပ်စီးတွေကလည်း ဘုရားကျောင်းကို ဝိုင်းပတ်ပြီး လက်နေသလိုပဲ။ အရပ်လေးမျက်နှာလှည့်လည်နေတော့တာပဲ။

လယ်သမားတွေ သေလုမတတ်ကြောက်နေကြတာပေါ့။ သူတို့ပတ်လည်မှာ ဒီလောက်တောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လျှပ်စီးတွေလက်၊ မိုးကြိုးတွေပစ်နေလေတော့ .. “အင်း ... ငါတို့ထဲမှာ အပြစ်

ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီ။ အဲဒီလူကို မိုးကြိုးကပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်မယ်” လို့ အပိုင်ပေါက်စဉ်းစားမိလိုက်ကြတာ ပေါ့။ အဲဒီအပြစ်ရှိတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိရအောင် သူတို့ရဲ့ ကောက်ရိုးဦးထုပ်တွေကို တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ချိတ်ထားကြဖို့ သဘောတူကြတယ်။ နောက် ... သူတို့သဘောတူတာ တစ်ချက်က လေတိုက်ယူသွားတဲ့ဦးထုပ်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘုရားကျောင်းပျက်အပြင် ထွက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ခံဖို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်က ထကန့်ကွက်တယ်။

“ကျုပ်တို့ထဲက ဘယ်တစ်ယောက်မှ အပြစ်မရှိကြပါဘူး ဗျာ။ သေချာပါတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာလည်း သေရမှာကို ကြောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဒါပေမဲ့ ကျန်လယ်သမားတွေက သူပြောတာကို လုံးဝ နားမထောင်ကြဘူးလေ။

ဒီတော့ သူတို့ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဦးထုပ်တွေကို အပြင် ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲ ... ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ။ ဦးထုပ်တစ် လုံးကို လေက တိုက်ယူသွားပါလေရော။ လေတိုက်ယူသွားတဲ့ ဦးထုပ်ပိုင်ရှင်က အားလုံးရဲ့အဆိုကို ထကန့်ကွက်သူပါပဲ။ ဒီတော့ ကျန်လယ်သမားတွေ ဟားတိုက်ရယ်မောကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူတို့က ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရှာတဲ့ လယ်သမားကို လုံးဝ အကြင်နာစိတ်မရှိပဲ တံခါးအပြင်ဘက် အတင်းတွန်းထုတ်လိုက် ကြတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူလည်း အပြင်ဘက်ရောက်သွား ရော ဝိုင်းပတ်လက်တဲ့ လျှပ်စီးတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားတယ်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ ဘုရားကျောင်းကို မိုးကြိုးတစ်ချက်ပစ်လိုက်တယ်။

တကယ်တော့ ကျန်လယ်သမားကိုးယောက်က တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ လယ်သမားသာ သူတို့အထဲက တစ်ဦးတည်းသော လူကောင်းပဲ။ သူ့ကိုငဲ့ကွက်ပြီး မိုးကြိုးကလည်း ဘုရားကျောင်းကိုတော့ ပစ်မချလိုက်ပါဘူး။ ကဲ ... ခုတော့ ယုတ်မာဆိုးရွားတဲ့ လယ်သမားကိုးယောက်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့အပေါင်းအဖော်တစ်ယောက်ကို ရက်စက်ခဲ့ကြလို့ အသက်ပေးလိုက်ကြရပြီ မဟုတ်လား။

The Ten Farmers

တရုတ်ပုံပြင်



သဘောကောင်းတဲ့ ဓားပြ

ဟိုး ... ရှေးတစ်ချိန်မှာ ငယ်ရွယ်တဲ့ လယ်သမားလေး တစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ နာမည်က လင်ပန် Lin Pan တဲ့။ သူ့ အဖေဆုံးပါးသွားတာကတော့ ကြာလှပါပြီ။ ဒီတော့ လင်ပန်ဟာ မိခင်ကြီးနဲ့ပဲ နေလာခဲ့ရတာပေါ့။ အဖေမရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ သားအမိဘဝက နေပျော်ပါတယ်။ သွားလေသူ ဖအေကြီးကို လွမ်းနေမိကြတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ မိခင်ကြီးက အိမ်မှုကိစ္စလေး တွေလုပ်၊ သားလေးလင်ပန်က ယာခင်းကလေးကို ဂရုစိုက်ပြုစု။

ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ မိခင်ကြီးက မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင် ရှာတော့ဘူး။ အသက်က အတော်လေးရလာခဲ့ပြီကိုး။ ဒါကြောင့် လင်ပန်ခမျာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ယာခင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်၊ ညနေစောင်းတော့ ညစာချက်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့ခမျာတစ်ချက် ကလေးတောင် မညည်းညူရှာဘူး။ ဒီကြားထဲကပဲ ပင်ပင်ပန်း ပန်းလုပ်လို့ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ချွေချွေတာတာသုံး၊ ပိုသလောက် ကလေးကို အိတ်ကလေးထဲထည့်ရတယ်။ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝယ်တယ်။ ကောင်းမယ်ထင်တာလေးတွေဝယ်တယ်။

အဲ ... တစ်နေ့ သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်မှာ လေအေးလေးတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေခိုက် သူတို့သားအမိတဲငယ် ကလေးထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် ချဉ်းနင်းဝင်လာပါတယ်။ လင်ပန် အိပ်ရာက နိုးလာလို့ သူ့ခိုးဝင်လာမှန်း သိလိုက်တယ်။ သူ့ခိုးက သူ့ကို အိပ်ရာနဲ့တွဲပြီး ကြိုးတွေနဲ့တုပ်လိုက်တယ်လေ။

လင်ပန်လေးဟာ သူ့အမေကြီးနိုးသွားမှာစိုးလို့ အကူအညီကို အော်မခေါ်ရဲဘူး။ နောက် အိမ်နဲ့အနီးဆုံး ယာခင်းတောင် သူ့အိမ်နဲ့ အတော်လေးလှမ်းနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေလိုက်ပြီး ဓားပြကို မသိမသာကြည့်နေရတော့တာပဲပေါ့။ ဓားပြက သူ့မီးအိမ်ကို ဟိုဘက်လှည့်လိုက်။ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လုပ်ပြီး ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို ရှာတာပေါ့။ တကယ်တော့ လင်ပန်ခမျာ ဒီပစ္စည်းလေးတွေကို နှစ်ရှည်လများ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေချွေတာသုံး၊ ပိုသမျှလေးကို စုပြီး ဝယ်ထားတာလေးတွေပဲ။

ဓားပြက အဝတ်စကြီးဖြန့်ခင်းပြီး ရသမျှထုတ်ဖို့ ပြင်တော့တာပေါ့။ အရင်ဆုံးထုတ်ဖို့ ထည့်လိုက်တာကတော့ လင်ပန်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ပိုးဝတ်ရုံပါပဲ။ နောက်လင်ပန်ရဲ့ တစ်ရန်တည်းသော ရှူးဖိနပ်။ နောက် ... လင်ပန်စုထားတဲ့ ငွေအိတ်ကလေး။ နောက် ... လိုတဲ့အချိန်ကျမှ ချုပ်ဝတ်ဖို့ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားတဲ့ အင်္ကျီစလေးတွေ။ သူ့ခိုးဒီလို သိမ်းထည့်နေချိန်မှာ လင်ပန်လုံးဝမလှုပ်ဘူး၊ ပါးစပ်လည်း မဟရဲဘူး။

နောက် ... သူ့ခိုးက မီးဖိုပေါ်တင်ထားတဲ့ကြေးအိုးကို ယူလိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် လင်ပန် မပြောမဖြစ်တော့လို့ အရဲစွန့်

ပြီး ပြောလိုက်ရတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... အဲဒီကြေးအိုးကိုတော့ မယူပါနဲ့နော်။ ကျန်တာ အားလုံးယူသွားပါ။ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကြေးအိုးကတော့ မနက်ဖြန်မနက်စာ အမေ့အတွက် ချက်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် ဓားပြ မှင်တက်မိသွားတော့တာပဲ အာစေးကပ်သွားတော့တာပါပဲ။ ပြုစားခံလိုက်ရသလို ကြေးအိုးကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်တယ်။

“အင်း ... ဒီသားလိုစိတ်ထားကောင်းပြီး မိဘအပေါ် လုပ်ကျွေးနေသူမျိုးကို ငါ ဓားပြတိုက်လိုက်ရင် ငါကံဆိုးရတော့မှာပဲ။ မကောင်းမှုနဲ့ နာမည်ကြီးနေတော့မှာပဲ”

ဒီလို တွေးမိပြီး သူက လင်ပန်ကို ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်တယ်။

“မှတ်သားလောက်အောင် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ သူငယ်လေး။ မငဲ့ကြေးအိုးကို ကျုပ်မယူတော့ပါဘူး။ ယူဖို့လုပ်ထားတဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြန်ထားခဲ့ပါတော့မယ်”

စကားပြောပြီးတာနဲ့ ယူထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာမှာသူ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ လင်ပန်ကို တုတ်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို ဖြေပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ အမှောင်ထဲ ထွက်သွားပါတယ်။

The Good Robber

တရုတ်ပုံပြင်

